

Nyolcvanadik év

*Milyen egyedül voltál!
Kikelet, nyár
helyett október talált rád a hegyen,
hol azelőtt a szerelem
lakott tölgyek alatt, bozótban.
Nyolcvanadik év. Emlékeztél és sírtál.
De jól van.*

A skizofrén fa

*Szörnyű fa minden versem,
kétfelé nő kegyetlen
mindenért, minden ellen
bimbóssan-levelessen.*

*Mi támadhatott meg rég,
lét-hajnali örökség?
Talán elmenekülhetnék,
csontjaidba, öregség?*

*Szavak húsa és bőre,
elbűjjak a törzsébe,
hallgatni mindörökre,
képektől nem üldözve?*

*De ikerlángjuk éget,
olyan nyelvet beszélnek,
mint tündér vagy kísértet,
nappalt éjjel cserélnek.*

*Mert az Óskény teremtett
egy kintet és egy bentet,
szellem-embert, förtelmest,
kikből egy lény sosem lett.*

*Ezért is lehetetlen,
hogy skizofrén fa, szélben,
szívósan és ügyetlen,
halálom is ne zengjen!*

A mindenség-üszke-fény

*Öt vagy tíz év:
van ennyi még?*

*Mert holnap is
kimondhatja rám
ítéletét
Mennybolt-Atyám.*

*S áttör a mindenség-üszke-fény
a hála ablaküvegén.*

Valami les rám a földben

*Egymagamban énekelek,
sőt, fejemmel énekelek.
Eszembe jutnak a napok,
mikor lehettem társatok,
barátaim, szeretőim,
füvek, birkák menyegzőin.*

*Barátom, szerelmem, hol vagy?
Hangom hallja csak a holnap.
Valami les rám a földben
csillagoktól üdvözülten:
sötétségek sötétsége
mint fényesség fényessége.*

Embertársaim

*Mindnyájatokban csak halottat
látok, akármilyen erősen és
gondolattalanul éltek. Jön a holnap
és galaxis-basadássá roppant
a kétségbeesés.*

*Túlforradt agyú állatok,
nem marad utánatok semmi több
a mindenségben, csak egy fekete gömb,
hol ázalagok, rovarok, szita-férgék
lelkében újra hatalmassá nő a nászi ének.*

Az este

*Eljött az este, mindnek
nagy hegycsúcs-arca volt,
egyiket se lármáztam föl,
féltem, lezubanok.
Csöndben cigarettáztak
a zenekarok.*

Ó nem a gyilkost keresik...

*Ó nem a gyilkost keresik
vér-csuszamlós filmekben!
A hajsza más után folyik,
lényeg: szülők, a szellem.*

*Szétszórták fönix-hamvait
az atlanti vizekben.
Néha még hallunk valamit.
De minden érthetetlen.*